

In memoriam prof. don Niki Luburiću

Volio bih da ovo sad ne pišem, jer mi je teško, a pogotovo bih volio da je to bilo mnogo više godina kasnije. Ali negdje osjećam dužnošću prema prijatelju da nešto od svojih osjećaja stavim i na papir, „da se ne zaboravi“.

Gledajući Misu baš na blagdan Uzvišenja sv. Križa kad je novi biskup Petar preuzimao od biskupa Ratka upravu mostarske biskupije, čudom sam se čudio što prof. Niko ne dirigira. Rekli su mi da je don Niko u bolnici pod dirigentskom palicom liječnika. Odmah sam ga zvao, jer je važno biti blizu ljudima kad im je teško. A bolest je posebna teškoća.

Rekao si: predsjedniče, predsjedniče ne mogu dugo govoriti, loše sam, moli se za me. Odmah sam se prihvatio molitve za Tebe i ne prestajem ni sada. A nisam Te više htio zvati da Te ne opterećujem, nego sam Ti gotovo svaki dan slao poruke, na koje Ti nisi odgovarao, očito shrvan bolešću.

Niko i ja smo zajedno studirali, on je došao na studij na Vrhbosansku teologiju u Sarajevo 1970., a ja 1971. a kako je mnoge predmete zajedno slušalo više godina tako smo bili i na mnogim predavanjima i ispitima zajedno. U bogoslovskom i drugom manjem zboru pjevali smo zajedno. Kako je Niko bio dobar pjevač i izvanrednog sluha, onda sam ja redovito nastojao biti blizu njega da mi bude podrška i da budem sigurniji u svoje pjevanje, jer kod pokojnog profesora Čavara nije se smjelo griješiti. Dugi niz godina smo zajedno predavali na Vrhbosanskoj teologiji. Niko je u slobodno vrijeme osim redovnih predavanja vodio i razne zborove. Volio je raditi a glazba mu je bila život. Rad i glazba ga je nosila i s njima je uz molitvu nadvladavao sve životne poteškoće.

Družili smo se s prijateljima ponekad i uvečer „prekovremeno“. Zavolio je

Vrhbosansku bogosloviju i Sarajevo kao i Hercegovinu. Tako je bilo i kad se preselio u Mostar i tako je ostalo sve do smrti. Kad je god imao priliku dolazio je u Sarajevo i uz drugo bio je obavezan i „prekovremeni rad“.

Sa žarom svega srca svoga pratio je rad Napretka, cijenio je njegov rad i uvidio njegovu golemu važnost za Hrvate katolike i za Bosnu i Hercegovinu. Koliko je cijenio Napredak pokazuju i njegove riječi kod izdavanja neke svoje knjige: Ne morate (su)financirati, meni je samo važno da Napredak bude (su)izdavač. Jedno od njegovih izdanja nosi naslov koji ponavljamo: Da se ne zaboravi.

Kad je 2004. dobio plaketu doživotnog člana HKD Napredak tome se toliko radovao i toliko cijenio da je se i predstavljao „doživotni“ (član Napretka). Kad je se preselio u Mostar postao je i član uprave Glavne podružnice Mostar. Što se mene tiče, dragi doživotni, Ti si i „posliježivotni“ član Napretka. Znam da bi se na ovo glasno i gromko nasmijao.

Dragi doživotni, u vječnosti imaš vremena, čitaj poruke, sviraj i pjevaj svim glasom koji se daleko čuo. A kako se tehnika ubrzano razvija nije nemoguće da ćemo moći slati sms poruke na drugi svijet i primati ih. Čim to bude moguće, pošalji nam poruku i you tubeu te nam reci kako je tamo daleko s onu stranu Modre rijeke, gdje kerubi i serafi sa svim nebesnicima vječno pjevaju i sviraju. Pjevaj i sviraj i Ti kroz svu vječnost, a kako Ti je glas prejak, mi ćemo to moći slušati ovdje u crkvama, drugim dvoranama i u svojim dušama.

Dragi Niko, često si Ti kao i svi mi pjevali pjesmu: Milosrđe Božje veće je nego sve krivice moje. Nek Te milosrđe Božje posve obavije.

Dr. sc. Franjo Topić, 26.9.2020.